2. Sblížení

„Vy-výzkumem," vykoktala jsem ze sebe po chvíli. *Nesmí na to přijít...*

Promnula jsem si oči. Hlava mě bolela jako nikdy předtím. „Už jsi vzhůru?" seskočila o trochu vyšší blondýnka z postele. „Já jsem Amélie, říkej mi prosím Amy," neochotně mi podala ruku. „E-Elaine," usmála jsem se. Amy se mi dlouze podívala do očí. „Pojď, něco ti ukážu," pokynula hlavou, když mě chytila za ruku. Někam mě táhla. Když jsme tam "někam" došli, ukázala prstem na nějakého hlídače. Chytila mě za rameno a řekla: „Tohle místo není takové, jaké si myslíš, že je. Tamhle ti se nás snaží přesvědčit o tom, že utéct je špatné. Pokud jim uvěříš... Hodně štěstí," pustila mé rameno, které celou dobu křečovitě svírala a odešla, nejspíš zpět na pokoj.

Ještě pár minut jsem tam bez hybně stála. Všechno jsem se snažila pobrat, bylo to na mě až moc informací. „Co tady děláš? Už je po večerce, jestli chceš, můžu tě zavést do pokoje," řekl jeden z "hlídačů". ***Pokud jim uvěříš... Hodně štěstí***, vzpomněla jsem si na slova Amy. „Ne, zvládnu ho najít sama," na oko jsem se usmála. Hlídač pokrčil rameny, otočil se a odešel.
„Amy?"
Amélie zakřičela, ale hned co mě spatřila, si oddechla: „Uff, to jsi ty, co tady vůbec děláš!" zakřičela polohlasem, Nevidíš, že mám něco na práci?" ukázala před sebe na obrovské dveře. „Co to děláš?" zašeptala jsem. „Snažím se utéct a teď neruš," zavrčela na mě. „Sakra," zaklela, „je to zablokované, vážně si to dobře zabezpečili, pojď, jinak nás najdou a my půjdeme hlavou dolů přímo do kyseliny," chytila mě pevně za ruku a táhla mě zpátky do pokoje. Nebudu lhát, má opravdu silný stisk.
Na sucho jsem polkla, do kyseliny?! Tak to teda ne. Vyprostila jsem se z jejího sevření a řekla: „Dokážu jít sama, dobře?" nadzvedla obočí, nelíbí se mi tady.
„Dobře paní "vedoucí"" prsty naznačila uvozovky. Asi si nebudeme moc rozumět. „Jak jsi, se tady vůbec dostala?" opatrně jsem se zeptala. „Jak asi? Stejně jako ty," na chvíli se zarazila, „stůj a drž hubu," chytila mě za rameno.

„Hel-“ strčila mi ruku před pusu. O chvíli později znovu promluvila: „Zrovna tady procházela hlídka, kdyby nás našli, tak by, jsme v té kyselině skončili už teď, radši si pospěš,“ přitáhla si ruku k tělu a rozešla se dopředu.

„Vstávej! No ták! Je rozcvička!" někdo mi zařval do ucha. „Nech mě spát, mami," unaveně jsem si protřela oči. „Ne mami, Amy!" vystřelila jsem do sedu. *Takže on to nebyl jen sen,* řekla jsem si v hlavě. Amy mě bez váhání chytila za ruku a už zase mě někam táhla, nejspíš na tu rozcvičku. „Amy?“ zašeptala jsem. Volnou rukou jsem jí zaklepala na rameno. ***Žádná odpověď.*** Tentokrát jsem jí do toho ramene praštila: „Amélie!“ okřikla jsem ji. Amy ihned zastavila a pustila moji ruku. „Už nikdy mi tak neříkej!“ zakřičela na mě. Ustoupila jsem o pár kroků do zadu: „Proč ne?“

„To tě nemusí zajímat!“ ještě více zvýšila hlas, „už tak jdeme pozdě, nenechám se zdržovat takovými blbostmi jako je tato!“ opět mě chytila za ruku a naštvaně mě táhla za sebou.